

Moordkuil

Eerste druk, 2013
© 2013 Mark Pas

ISBN: 9789048430680
NUR: 332

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

MOORD
KUIL
MARK PAS

NOVEMBER 1993

De eerste sneeuw! Zelden kwam die vóór december. Nog zeldzamer zijn in Nederland de nadagen van de herfst met witte straten. Het was nog erg vroeg wanneer Inge op 25 november de deur van het ouderlijk huis achter zich dichttrok. Het was glad. Het leek of het laatste sikkeltje van de maan samenzwerend grijnslachte te midden van de knipogende sterren. Ondanks de slapeloze nacht kon ze weer helder denken. Een uur geleden was Inge op van de zenuwen. Ze kreeg het vooral benauwd toen ze in de werkkamer van haar vader op zoek ging naar geld. In een lade van zijn bureau vond ze zeshonderd gulden. Dit was meer dan ze gehoopt had. Even, toen ze de biljetten in haar zak stopte, was er een allesoverheersend schuldgevoel. Een pijn diep in haar borst, die haar de adem afsneed.

Niet slecht als morele schadevergoeding na vele jaren van verwaarlozing, dacht ze nu. 'Ik zal dat geld goed besteden!' Ze zei dat niet zomaar in zichzelf, ze richtte zich tot de persoon die alleen nog aanwezig leek in haar bewustzijn en niet langer in haar jonge lichaam.

In Breda wou ze het geld van haar rekening halen. Ze bezat bijna drieduizend gulden.

Er was weinig verkeer op de baan, de strooiwagens waren nog niet uitgereden. Inge keek op haar uurwerk: kwart vóór zes. Ze trok de schouderriemen van haar rugzak wat steviger aan. Misschien had ze te weinig tijd besteed aan de selectie van haar bagage. Wat kleren, een paar boeken, een weinig gedetailleerde wegenkaart van Europa, schrijfgierief, een pocketuitgave van een Engels woordenboek, een slaapzak, wat voedsel in blik, een zaklantaarn. Ze had zelfs – en dat bezorgde haar een binnenpretje op deze vrieskoude novembermorgen – een bikini meegenomen. Dat alles woog, nu ze even had gestapt, opeens veel zwaarder dan toen ze net voor haar vertrek de rugzak van de grond had getild.

Inge was al tevreden geweest als ze niet te lang had moeten wach-

ten op een lift naar Middelburg. ‘Breda?’ vroeg de man aan het stuur nog vóór ze zelf wat kon zeggen. Ze was doodsbang voor de vragen die men haar kon stellen. Waar trok een meisje van haar leeftijd met een zware rugzak op dit uur naartoe? De chauffeur droeg een saai maatpak. De knoop van zijn muisgrijze das zat perfect in het midden van zijn antracietkleurig hemd. Angstvallig draaide ze haar ogen zo ver ze kon naar links, op zoek naar een kruisje in zijn revers. Hij deed haar op slag denken aan een geestelijke die ooit een bezoek bracht aan haar school. Die had het toen over een musical waarvan de opbrengst naar een bejaardentehuis ging. ‘Hij zou dat geld beter besteden aan een groot onderhoud van zichzelf,’ had Margot, die toen naast haar zat, gefluisterd.

De chauffeur in het grijze pak sprak nauwelijks. Hij had zijn ogen strak op de weg gericht. ‘Verdomd glad,’ mompelde hij. Toch hield hij er een behoorlijke vaart in. Kort voor ze in Breda waren, vroeg hij: ‘Is het goed dat ik je naar het station breng?’

Het kon niet beter. Vlakbij was het bankkantoor.

Pas om negen uur werden de deuren geopend. De bediende aan het loket keek argwanend. Inge was zo verstandig geweest haar rugzak in het bagagedepot van het station in bewaring te geven. Als ze haar daarmee zagen, zou ze pas achterdocht wekken. Ze moest twee formulieren ondertekenen, haar identiteitskaart tonen en toen verdween de dame, die eruitzag als een oude vrijster die boos was op de hele wereld, met beide documenten. Inge zag haar achter een glazen wand, aan het bureel van een man die stellig een hogere functie bekleedde. Werd daar nu overleg gepleegd of ze wel kon beschikken over haar eigen geld? Ze keken allebei even in haar richting. Inge huiverde.

Haar opluchting was zo groot, dat ze twee keer dank u wel zei, toen de biljetten werden overhandigd. Ze was bijna vertrokken zonder haar identiteitskaart.

Een bijtende droge oostenwind blies de bovenste laag poedersneeuw op hoopjes. Er was nu een felle zon, die schitterde in een helder blauwe hemel, maar er ging geen warmte van uit. Inge had besloten om naar Italië te reizen. In Ancona wou ze de boot nemen naar Patras. Van daaruit vertrokken boten naar de Ionische eilanden.

Ze had heel wat meeval bij het liften. Ze kon mee in een vrachtwagen tot Stutgard. Ook in Duitsland had het overal gesneeuwd, maar er werd gestrooid op de autosnelwegen en er kon veilig gereden worden over twee rijstroken. De chauffeur, een vriendelijke Belgische man, trakteeerde haar twee keer onderweg in een baanrestaurant. Ze kreeg grotere porties op haar bord dan ze gewoon was. De chauffeur heette Fons. Hij leek bijzonder opgezet dat hij zich in haar gezelschap kon vertonen aan zijn collega's.

De conversatie onderweg beperkte zich tot wat opmerkingen over het gure weer. Nu en dan vertelde Fons een anekdote uit zijn truckersbestaan. In Turkije was hij ooit in ernstige moeilijkheden geraakt, toen op een nacht een deel van zijn lading werd gestolen. In Bulgarije had men hem drie dagen op een politiekantoor vastgehouden, nadat hij betrokken was bij een verkeersongeval. *'Dra dôge! Kunde da veurstelle? En ik was van giën kante in foot!'*

Zijn sappige dialect bracht bij Inge nare herinneringen naar boven. Een onverwachte uitstap naar Antwerpen had heel haar leven overhoop gegooid.

'Wôr godde ga deze taad van 't jôr nortoe? Moete ga ni oep 't school zitte?' Het was de enige moeilijke vraag die Fons haar stelde. Hij moest ze wel drie keer herhalen, voor ze hem begreep.

'Familie bezoeken in Italië,' antwoordde Inge vrij zelfzeker.

Om drie uur 's nachts waren ze in Stutgard. *'Ge meugt gerust nog wa pitten in de slôpkabien,'* stelde Fons voor. Zelf trok hij naar een non-stop bar van het tankstation, waar hij zijn vrachtwagen had geparkeerd.

Hij was op de koop toe zo vriendelijk om haar vier uur later naar het treinstation te brengen. Nog voor hij zijn lading ging leveren. *'Nemt toch den traan nor Milaan,'* raadde hij haar aan. Fons had van collega's vernomen dat er nog veel meer sneeuw lag in de Alpen en dat heel wat passen waren afgesloten.

In het station wisselde ze 150 gulden. Ze duizelde toen ze de prijs hoorde van een ticket naar Milaan. Even wou ze zich nog bedenken. Toen ze het kaartje kreeg, ontbrak haar de moed om de rit te annuleren.

De trein vertrok pas 's middags. Ze waagde zich niet meer buiten, waar het de stenen uit de grond vroom. Zelfs binnen was het behoorlijk fris. Inge nam een boek uit haar rugzak, maar ze had geen aandacht voor wat ze las.

Ze sliep bijna de hele reis. Het was nog erg vroeg toen ze over het Italiaanse perron liep, maar de temperatuur viel mee, het koudefront lag noordelijker.

Inge vroeg zich af hoe ze op de snelweg naar de Adriatische kust geraakte. Op haar weinig gedetailleerde Europa kaart had ze gemerkt dat Milaan een knooppunt is van wegen. Waarschijnlijk lag de ring rond de stad kilometers verwijderd van het station. Opeens voelde ze zich radeloos. Ze leek zich nu pas te realiseren waaraan ze begonnen was. Tot overmaat van ramp kreeg ze plots hevige buikkrampen. Ze haastte zich door de gangen, op zoek naar het sanitair.

Even later werd ze aangesproken bij de uitgang van het toilet. Een dame zat op een stoel, met een breiwerk in de hand. Inge merkte het schaalpje met wisselgeld en toen schoot haar te binnen dat ze geen Italiaans geld op zak had. De vrouw begreep geen woord van het Engels waarmee Inge zich probeerde te excuseren. Tot haar grote opluchting zag ze wat verder een bordje waarop ze las: Exchange 24 hours.

Wanneer ze aan het loket stond, voelde ze zich al heel wat rustiger. De krampen waren verdwenen. Zenuwen? Inge wisselde drie biljetten van 100 gulden. Dit keer hoefde ze niet eens haar paspoort te tonen.

Toen ze met haar rug naar het station stond, was het niet langer donker. Er was heel wat verkeer. Er stopten voortdurend lijnbussen en wat verder stond een lange rij taxi's. Ze had er geen flauw idee van waar de bussen naartoe reden. Met een taxi naar de dichtstbijzijnde oprit van de autosnelweg, leek haar onzinnig. Inge werd zich bewust van haar lege maag. De voorbije 24 uren had ze niets meer gegeten, terwijl ze thuis drie keer per dag met honger aan tafel ging.

Inge stapte opnieuw het station binnen, op zoek naar het buffet. Ik moet wel een besluiteloze indruk maken, dacht ze verveeld. Al dat over en weer geloop met mijn rugzak!

Ze bestelde twee broodjes met koffie en ze schrok van de prijs. Toen kreeg ze pas in de gaten hoe reusachtig het bedrag was dat ze voor haar 300 gulden gekregen had. Voor de zoveelste keer plooidde ze de wegenkaart open. Als ik nu eens een bus neem naar een kleinere stad in de richting van Rimini, dacht ze opeens. Dan wordt het heel wat makkelijker om de autosnelweg te vinden.

Een jonge kerel, die ontbeet aan een tafeltje tegenover haar, hield haar heel de tijd in de gaten. Nu ze merkte dat er naast zijn stoel een rugzak stond, voelde ze zich op een of andere manier gerustgesteld. Nadat hij zijn laatste broodje had verorberd, stapte de jongen glimlachend naar haar toe. In broken English, waarvan ze eerst dacht dat het een andere taal was, stelde hij zich voor. Stefano wees naar haar rugzak en vroeg waar ze naartoe trok. Ancona? Dan had ze wel even geluk! Over een uurtje kwam zijn vader hem oppikken. Hij woonde niet ver van Pesaro, dus een heel eind in de richting die ze uitmoest. Hij hoopte maar dat ze nog geen ticket had. 'We nemen je een eind mee,' riep hij uit toen hij vernam dat ze wou liften.

Stefano haalde nog twee koppen koffie. Het was even wennen aan zijn Zuiders accent, maar uiteindelijk moest de jonge man nooit lang naar woorden zoeken. 'Denk maar niet dat mijn vader me van zo ver komt ophalen,' zei hij. Ze vernam dat de man op terugweg was van een zakenreis naar Parijs. Stefano was op vakantie geweest in Thailand. Hij kwam gisteren aan op de luchthaven van München. Daar telefoneerde hij naar huis en men gaf hem een nummer in Parijs. Zijn vader kon hier om negen uur langskomen.

Uiteindelijk arriveerde pa met meer dan twee uur vertraging. Inge verveelde zich geen moment. Stefano kon boeiend vertellen over zijn reis. Nadat ze een Duitse documentaire had gezien over kinderprostitutie in Bangkok, had Inge een heel ander beeld over het land. Stefano had het over witte zandstranden en kokospalmen. Over de jungle en vergeten bergvolkeren. Zij vertelde op haar beurt dat ze vrienden ging opzoeken, die als seizoenarbeiders aan het werk waren in Griekenland.

Ze was blij dat Stefano haar niet teveel vragen had gesteld. Hij was een jongere uitgave van zijn vader. *Geef hem hier en daar een plukje*

grijs haar, teken wat rimpels op zijn voorhoofd en ik hou ze niet meer uit elkaar.

De zon was al uren onder, toen ze Pesaro naderden. Geen sprake van dat ze haar op dit uur nog naar de autosnelweg brachten. Er was een ruime logeerkamer, ze werd geïnviteerd op de feestmaaltijd. Twee mannen die thuiskwamen, dat moest gevierd worden! Stefano had drie zussen, die dan weer sprekend leken op hun moeder. De mama hield geen twee minuten haar mond. Inge voelde zich wat verloren aan tafel, tussen al het zangerig Italiaans waar ze geen woord van begreep, maar ze kon zich niet herinneren dat ze ooit zo heerlijk had gegeten.

Het was bijna middag, toen Stefano haar na een uitgebreid ontbijt naar een plaats bracht, waar het ideaal was om te liften. Inge voelde zich alsof ze op korte tijd genoeg gegeten had om dagen verder te kunnen zonder voedsel. Aan slapen zou ze de eerste tijd ook geen nood hebben.

Ze stond geen twee minuten met haar duim omhoog, toen een bestelwagen stopte. De chauffeur sprak geen woord Engels, maar toch slaagde hij erin Inge te overtuigen dat ze beter met hem meereed tot Brindisi. Daar was een bootticket naar Griekenland immers een stuk voordeliger. De man moest in Otranto zijn, dus Brindisi lag op zijn weg.

‘*You discjockey,*’ zei de Italiaan. Dat herhaalde hij aan het einde van elke cassette. Verder verstond hij geen Engels. Hij had een koffertje met uitstekende muziek, waaruit Inge onderweg haar keuze mocht maken. Er werd een kleine omweg gemaakt. Ze kon uitstappen in de ferry haven.

Het kantoor van de lijn naar Griekenland was gesloten. Er hing een bordje met de vermelding dat de eerstvolgende boot naar Patras ’s anderdaags om vier uur ’s ochtends vertrok. Doelloos stapte Inge rond in het havengebouw. Ze voelde toch opnieuw honger toen ze een eetstalletje met pizza in de gaten kreeg. Ze kocht een spie en vanop een bank keek ze geboeid naar het nachtelijk laden en lossen van vrachtschepen. Kort na middernacht kwam er een prachtige grote ferry toe,

met de naam Apollo. Die naam was ook vermeld op het bordje aan het kantoor van Strintzis Lines. Deze boot zou haar naar Griekenland brengen.

Slaperige mensen stapten aan land. Hoofdzakelijk vaders en moeders met kinderen op de arm. Sommige reizigers sleepten zware reiskoffers op wieltjes achter zich. Vrachtwagens reden op en af. Krachtige schijnwerpers waren op het spektakel gericht.

In vier talen werd omgeroepen dat aan de loketten van de ferry-maatschappij tickets te verkrijgen waren. Heel wat mensen, die op banken hadden gelegen, of gewoon op dekens op de grond, kwamen in beweging. In geen tijd ontstonden lange rijen.

Toen Inge enkele uren later een plaatsje zocht op het reusachtige schip, voelde ze zich erg opgewonden. Pas toen ze zich geïnstalleerd had in een hoekje, waar het relatief rustig was, nam ze de tijd om na te denken over wat ze de voorbije 48 uren uit haar gedachten had verbannen. *Wat zou ze ondernemen om Roel op te sporen? Hoe kon ze hem vertellen wat haar overkomen was? Zou hij haar niet meteen afwijzen? Als hij haar toch niet schreef en geen contact meer met haar wou, zou hij zich waarschijnlijk alleen maar ergeren aan haar aanwezigheid!*

Ze mocht hem in geen geval hinderen in zijn vrijheid. Ze wou geen blok aan zijn been zijn. Inge was er zich niet van bewust dat haar ogen vol tranen stonden. *Ik ga eerst op zoek naar werk, besloot ze. Ik zal bewijzen dat ik op eigen benen kan staan.*